

Datça da Sabah

– Nevin KIZILYAR · 26 Nisan 2011

Güneş doğdu doğacak... dağlar mosmor...
Deniz eflatun...
Datça uykuda; Datça yorgun...
Sabah yeli uzattı elini.
Çağırıldı beni
Gel... dedi;hadi gel Gezelim beraber.
Rüzgar çılgın; ben deli.
Dolaştık baştan başa sahili
O bir şemsiyeyi devirdi.
Ben kağıtları uçurdum.
İçimdeki çocuğu havalarda koşturdum.
Şimdi... gökyüzü yangın
Deniz altın...
Çakıllar yakut renginde.
Rüzgarın eli hala elimde.
Geldik... koca çınara
Yanyana oturduk.
Konuşmadan konuştuk.
Anlattı bana ağaçları, dalları...
Bende söyledim ruhumdaki hiç bitmeyen baharı ...
Güneşin ışıkları yayılınca Datça ya
Dedi; benim işim bu kadar...
Sana artık elveda.
Yarın burada; bu saatte görüşelim.
Diyemedim ki... Allah kerim...?
Güneş her gün doğar yeniden.
Ama ben...
Çıkardım yüreğimi çınarın dibine gömdüm.
Bedenim boş; gönül kafesim bomboş...
İstanbul a döndüm. NEVİN KIZILYAR